

SARA RIVENS

ZAROBLJENICA

2

DRUGI DEO SERIJALA
„ZAROBLJENICA”

S francuskog prevela
Tamara Andrić

**Čarobna
knjiga**

„Zarobljenica” se ne svrstava u klasične romanse:
ovde se romantično meša s nasiljem, a pojedine scene
mogu iznenaditi čitateljke.

Upozorenje: pedofilija i silovanje se pominju kao
prepričane uspomene, prisutno je fizičko nasilje
i upotrebljava se nasilan govor.

ATMOSFERA

„Čejs Atlantik” – *Ozone*

Noa Sajrus – *Lonely*

Emili Berns – *Is It Just Me?*

Džulija Majkls, Nil Horan – *What a Time*

Flečer, Kito – *Bitter*

Bea Miler – *Like That*

Tejt Makrej – *Vicious*

Brajs Foks – *Horns*

„Bahari” – *Savage*

„Rojal deluks” – *I'm a Wanted Man*

„Doroti” – *Wicked Ones*

Mikele Morone – *Watch Me Burn*

Stileto, Kendal Pejdž – *Cravin'*

Rozenfeld – *Do It For Me*

Bili Ajliš – *Billie Bossa Nova*

Tejlor Svift – *Daylight*

Fluri – *Love and War*

NF – *Trauma*

Labrint – *Mount Everest*

Sem Smit – *Writing's on the Wall*

Bili Ajliš – *No Time to Die*

Hari Stajls – *Fine Line*

„Bličers” – *Wild Heart*

PROLOG

Godinu dana...

Prošlo je godinu dana od onog poslepodneva.
Od onog oproštaja koji se, u stvari, nikad i nije desio.
A zbog čega? Zbog straha? Ravnodušnosti? Nesigurnosti?
Njoj nije bilo jasno. Nikome, zapravo, nije bilo jasno.

Osim *njemu*.

Ponašao se tako hladno, odbojno, tako neljudski prema svima,
dok su ga progonili demoni iz prošlosti.

Samo joj je on mogao pomoći da pronikne u
zagonetku njegove ličnosti.

Samo je on mogao dati odgovore na pitanja koja je sebi
postavljala već godinu dana.

Jer odgovora nije bilo čak ni u koverti koju joj je
na odlasku dao. Njegova tišina ju je uništila.

Ali šta ako se, godinu dana kasnije, taj oproštaj
pretvori u ponovni susret?

Susret koji je on više od sto puta izbegao
tokom prethodnih godinu dana.

U nastojanju da mu ne promakne nijedan detalj...
potpuno će izgubiti kontrolu.

Znate, stvari se nikad ne odvijaju prema planu...
a njegove odluke uskoro će se

okrenuti protiv njega, na ogromnu radost *njihovih* demoni...
i njegovih neprijatelja.

„*Nisu morali da umru da bi okusili pakao.*”

PRVO POGLAVLJE

DVA... ILI TRI

Ešer

„Ustaj!”, povikao je glas koji me je trgao iz sna.

Ovo je košmar... jebeni košmar.

Samo sam opsovao i prekrpio glavu jastukom, nadajući se da ću tako pobeći od buke koja mi je budila ubilačke porive.

„Hajde! Budi se!”

Ne otvarajući oči, duboko sam uzdahnuo kroz stegnute zube.

Izmasakriraću ga, rešena stvar.

„Odmor je gotov!”

Osećao sam kako mi se strpljenje troši jednako brzo kao i minute koje su mu preostale od života. Ovo stvarno ne spada u najbolja buđenja.

„Sunce sija na nebu!”

A na tvom licu zasjaće moja pesnica ne umukneš li smesta.

Podvukao sam se ispod pokrivača, nanovo psujući i gundajući. Umoriće se, u svakom slučaju. Samo je pitanje vremena.

To je to, deco.

„Ali, Eš!”

Ponovo nisam ništa rekao. Ako postoji nešto zbog čega dobijem želju da sve sjebem i uništim, to je definitivno užasno iritantni Benov glas kraj mog uzglavlja.

Nabiću mu taj njegov jezik u grlo.

„Pored toga, ti si...”

„MA HOĆEŠ LI VIŠE ZAČEPITI?”, zaurloao sam u madrac.

Treba mi pljuga. Ispravka, dve pljuge.

Kikotanje koje se čulo iz usta mog rođaka bilo je znak da je ponosan na sebe i svoju predstavu. Sklonio sam jastuk koji me je gušio i otvorio oči.

Eto ga. Sad sam baš loše volje. *Savršeno, jebem ti. Savršeno.*

„Biće ovo lep dan, zar ne, Eš?“, rugao mi se izlazeći iz sobe. „U redu je, probudio se, veštice!“

Namrštio sam se i frknuo od besa. I Kjara je tu. *Jebem ti, moram odmah da zapalim.*

Kad sam odole čuo smeh svoje drugarice iz detinjstva, zario sam još dublje glavu u krevet. Nisam bio raspoložen da je vidim, a kamoli da je slušam, i to od jutra, dok mi para uši stalno istom pričom.

Istom pričom već godinu dana.

Od pre nekoliko meseci sve se *skoro* vratilo u red. Ben se gotovo u potpunosti oporavio od povreda, poslovi su dobro išli. Vilijam i Džounsova su bili mrtvi, konačno sam osvetio oca. Sve se polako vraćalo na svoje.

Odnosno, *skoro* sve.

„Ešeru!“

Ešeru.

Vilica mi se snažno stegla. Kjara me obično nikad ne oslovljava punim imenom, i mrzim kad to uradi. Jer, pored mog oca, jedino me je *ona* tako zvala.

A kod *nje* mi to nikada nije smetalo.

Izvukao sam se iz kreveta gundajući i žmirkajući zbog sunca koje je prodiralo u sobu. Nehajnim korakom zaputio sam se ka kupatilu.

Ova kuća je godinu dana bila moj lični pakao, koji sam uporno odbijao da napustim jer je to jedina uspomena na *nju* koju sam sebi dozvolio da sačuvam.

Godinu dana.

Godinu dana kako pohodi zidove moje kuće, kako preleće kroz sobe i opseda mi misli.

Godinu dana kako sam je oterao iz svog života, iz svog sveta.

Nisam zažalio zbog te odluke, bolje joj je kad je daleko od mene. Daleko od sveta koji ju je uništio. Uveravao sam sebe da sam ja zaslužan za to što će joj biti bolje.

Zatvorio sam oči dok mi se voda slivala niz telo. Njen lik ponovo se pojavio. Kao i svaki dan, već celu godinu.

Godinu dana kako nedostaje Kjari i ovom glupavom psu, kojeg sam zbog nje zadržao. Zbog moći koju je imala nada mnom.

Te proklete moći.

„Zaljubila sam se u tebe.”

Te njene reči neprekidno su mi odzvanjale u glavi, poput eha u daljini. Držale su me budnim svake noći. Kako je mogla to da oseća prema meni?

Mora da ima samoubilačke porive.

Blentava kakva jeste, rekla je stvari koje ne misli, a iskreno, radije bih da mi ih nikada i nije rekla. Posle svega što sam uradio da je odbijem od sebe, postigao sam suprotan efekat.

Oteravši je, barem sam bio siguran da će me zamrzeti. I tako je bilo bolje.

Ona ne može da me voli.

Ona ne sme da me voli.

Duboko sam uzdahnuo i zatvorio vodu. *Okej, bićeš miran... ignoriši ih. Tako je, samo ih ignoriši...*

Obukao sam se i nečujnim korakom sišao niz stepenice, nadajući se miru i tišini. Voleo bih da popijem kafu a da nijedno od njih dvoje ne zucne. *Jer ću u protivnom baciti jedno od njih dvoje s drugog sprata.*

Odahnuo sam primetivši da je kuhinja prazna. Nema ni traga od tih budala. Sigurno su napolju. *Savršeno.*

Ali samo što sam počeo da spremam kafu i vadim cigaretu, vilica mi se stegla. Iz daljine sam čuo ženski glas, koji me je neviđeno iritirao.

„Kako sam dobro raspoložen!”

Ostao sam nem na provokaciju svog rođaka i pokušao da povratim mir gledajući kafu kako curi iz aparata.

Puši mi se.

Stavio sam cigaretu u usta i zatvorio oči. Konačno.

„Eš! Budan si!”

Kjara. Jebena Kjara.

„Nisam”, hladno sam promrmljao.

Držeći šolju, okrenuo sam se prema njima. Sedeli su za šankom i gledali me s uzbuđenjem i sjajem u očima, od čega mi je bilo muka.

Ovo je najgore buđenje ovog meseca. Zapravo, ove godine.

Ne podnosim ih.

„Juče sam pričala s Elom”, veselo me je obavestila Kjara. „Potpuno je zaboravila tvoje ime!”

Vilica mi se stegla po šesti put otkako sam se probudio. Kjara baš ima dara da me nervira servirajući mi *tu temu* pod nos.

„Stvarno?”, odreagovao je Ben. „Nego, reci mi, Kjaro, zar nije danas tačno godinu dana?”

„O jebem ti, začepite više!”, uzdahnuo sam prelazeći iz kuhinje u dnevnu sobu.

Spustio sam šolju kafe na niski sto i zavalio se na isti kauč s kojeg je *ona* imala običaj da gleda neka sranja. *Moram prestati da sve povezujem s njom. Ta priča je gotova.*

Duboko sam udahnuo i zatvorio oči, a zatim sam osetio kako se kauč uleže pod njihovom težinom. Priljubili su se uz mene poput dva demona.

Ovo je prava noćna mora, jebote.

„Jednog dana jedno će biti ubijeno”, promrmljao sam zureći u TV.

„Ne sećaš se da si mi nešto obećao pre tačno godinu dana?”, prošaputao mi je Ben na uho.

„Ne.”

Naravno da se sećam.

„Ti voliš sebi da komplikuješ život, ja ne.”

„Spremi se da trčiš za tom devojkom. Zaista ne bih voleo da sam na tvom mestu.”

Nameravao je da povrati Grejsovu, ili da makar pokuša da priča s njom. Baš glupavo i nepromišljeno.

Ali dobro, takav je Ben! Šta drugo i očekivati od njega.

„Kad zavoliš neku devojkicu i zasereš sve, trčaćeš i ti za njom.”

„Nema šanse. Ni za kim ja ne trčim, niti sam, niti ću.”

Moj ego mi to nikad ne bi dozvolio.

„Pretpostavimo da se jednog dana...”

„Jednog dalekog dana u nekom drugom životu”, prekinuo sam ga pre nego što je nastavio da trabunja.

„Zaljubiš u neku devojku, napraviš sranje i da si SVESTAN TOGA!”, nastavio je moj rođak.

Prasnulo sam u smeh, otvoreno se rugajući njegovim rečima.

„Ja nikad ne pravim sranja”, hvalisavo sam odbrusio.

„Ne bi se izvinio i pokušao da ispraviš stvar?”

„Ne.”

Apsolutno ne. Nema šanse.

„Ešer Skot voli samo Ešera Skota. I cigarete. I viski.”

Prvi se nasmejao on, a onda i ja. Spustio sam telefon na sto i bez reči se okrenuo prema velikom panoramskom prozoru i ozbiljnim glasom mu objasnio:

„Ne želim da volim nikoga drugog sem sebe. Ne želim više da se brinem o nekom drugom, samo o sebi.”

Jedina osoba za koju sam verovao da joj je stalo do mene bila je ona drolja Džounsova. A ispostavilo se da je u našem odnosu sve bilo lažno.

„Ali ako se ta osoba više brine za tebe nego za sebe?”

„Niko se zaista ne brine o meni više od mene. Ali ako se to ipak jednom desi”, nadovezao sam se na njegove glupe pretpostavke, „iako znam da neće, pa zajebem stvar s tom osobom, dajem ti reč da ću probati da ispravim šta sam zasrao.”

Videvši kako se Benove usne šire u ogroman osmeh, završio sam:

„Jednog dalekog dana u nekom drugom životu, naravno.”

Neću da je vratim nazad, ne.

Nisam to nikad ni planirao. Doneo sam odluku i nije bilo razloga da je menjam. Nisam se pokajao.

A oni će morati to da prihvate.

„U pravu je ta budala”, priznala je Kjara ustajući s kauča i prolazeći iza mene.

Osetivši da mi je spustila ruke na ramena, glasno sam izdahnuo vazduh iz pluća. Baš će glupo umreti. Ali iako sam osećao kako mi živci trepere, nisam ništa rekao. Njih se to ne tiče. Nikoga se to ne tiče sem mene.

Pustio sam ih da pričaju u prazno, a pažnju sam preusmerio na vesti koje su me još manje zanimale. Ipak, bolje mi je bilo da u pozadini slušam glas nekog tipa koji misli da ima pojma o ekonomiji nego da slušam Bena i Kjaru.

Nego, zašto se njih dvoje ne svađaju?

„Ešu, treba da odlučiš”, izjavila je Kjara pritiskajući mi ramena.

Oslobodio sam se njenih prstiju i ustao.

„Ako nešto treba da odlučim, to je koga ću od vas dvoje prvo da ubijem”, odbrusio sam.

I baš kad sam bio na pragu sobe, komentar mog rođaka bez mozga zaustavio me je u mestu.

„Napet je jer već 380 dana nije video *Elu*...”

„*Elu*.”

Odlučio sam. Ben će prvi da crkne.

Okrenuo sam se i video ga kako ustaje izazivajući me pogledom i podrugljivim osmehom na licu koje sam poželeo odmah da rasturim pesnicom.

„Stvarno ne možeš da začepiš gubicu?”

Prostrelio sam ga pogledom i prišao mu. Kjara je stala između nas.

„Dosta je bilo. Eš, zar ne misliš da je vreme da je ponovo vidiš? Mislim... i nama nedostaje, znaš...”

„Ona mi ne nedostaje”, dobacio sam odgurnuvši je. „Ona me uopšte ne zanima.”

Netačno.

Moj rođak i drugarica pogledali su se na trenutak, a onda prasnuli u smeh. Nisam bio besan, samo iscrpen. Kad već toliko žele da nastave s tom glupom igrom, onda nek nastave bez mene.

„Ako vam nedostaje, imate mlaznjak, pa idite da je vidite.”

„Hoćemo da *ti* odeš da je vidiš”, rekla je Kjara upirući prstom u mene, „jer mi smo je svi videli otkako je Vilijam ubijen.”

„Svi osim *tebe*.”

Video sam osudu u Benovom pogledu. Iako to nisam hteo da priznam, bili su u pravu. Jedino je ja nisam video otkako je Vilijam ubijen, premda mi je Menhetn postao omiljena destinacija.

Svake nedelje provodio sam tamo jednu noć.

Nijednom nisam uspeo da izađem iz auta i pozvonim joj na vrata, a znao sam i gde živi i na kom spratu. Ben je odlučio da je smesti u jednu od porodičnih zgrada, što u početku nisam znao. Odbio sam da mi otkrije adresu jer sam znao kako bih reagovao. Znao sam da ću hteti da odem da je vidim.

I to je upravo ono što sam svakog vikenda i radio.

Dok je Ben bio u komi, nakon što je jedva preživeo zamku koju sam spremio za Vilijama, nisam mogao da napuštam Los Anđeles iako sam umirao od želje da odem u Njujork. Čim je počeo da se oporavlja, odmah sam seo u avion i pravac Menhetn.

Ali kad sam tamo stigao, nije bilo šanse da izađem iz auta. I tako sam samo sedeo i gledao u njene prozore sve do jutra. Samo jednom sam je primetio na balkonu. Ali tada sam bio u stanu iznad njenog.

I bacio sam joj opušak na glavu. Da je malo podsetim na stare dane. Bilo je baš smešno... Da, bilo mi je dosadno.

Nikada nije saznala da sam to bio ja. I bolje je tako.

Ali pravi razlog koji me je sprečavao da je vidim bio je, prvi put u životu, strah. Bojao sam se. Zapravo, bio sam prestravljen. Znao sam da je ljuta na mene. Znao sam da me koverta koju sam joj preko Karla poslao čini ranjivim. A mrzeo sam da budem ranjiv.

To osećanje sebi nisam ni dozvoljavao.

Potpuno razoružano, eto tako sam se osećao pored nje.

„Stvarno nije zanimljivo to što je cele noći špijuniraš ispred zgrade”, napomenuo je Ben, jer je znao gde sam svakog vikenda. „Kao da si neki psihopata, mislim...”

Njegove reči izmamile su mi osmeh u uglu usana, koji sam odmah pokušao da prikrijem.

„Psihopata.” Ta *retardirana* me je tako zvala. U njenom telefonu zaveden sam pod tim apsurdnim nadimkom.

Svakog dana sam se pitao kako me je uopšte podnosila posle svega čemu sam je izložio. Kako je mogla da me voli.

A ja sam je sve to vreme mučio misleći da ću tako ublažiti svoju muku. *Ali nije išlo.*

„Frajeru, treba da odlučiš”, ozbiljnim glasom nastavila je Kjara. „Nemaš šta da izgubiš na kraju krajeva.”

Imam. Mogu sve da izgubim. Moj ponos, na primer, jer znam da će me poslati u materinu.

„Šta čekaš?”, navaljivao je moj rođak.

„Ma ko vam kaže da želim da je vidim?”, namrštio sam se i prekrstio ruke.

„Nikad nisi rekao da ne želiš”, zločesto mi je odbrusila Kjara.

Pogledao sam prema plafonu, ali ništa nisam rekao. U pravu je. U pravu su. *U materinu, mrzim kad to moram da kažem.*

Osetio sam da mi se nešto mota oko nogu i spustio sam pogled. Tejt. *Ili Glupan, za najbliže.*

Da li joj on nedostaje? Sigurno.

„Pre nekih nedelju dana čuo sam Eša kako priča u snu”, zacerekao se Ben. „Svaki čas se čulo Elino ime...”

Uzeo sam prvu stvar koju sam dohvatio i bacio je na svog rođaka, koji se cepao od smeha dok sam ga streljao pogledom.

„Jebi se. Baš me briga za nju, je l' ti jasno?”

Kad je i Kjara počela da se smeje, počeo je da me obuzima sve veći bes. *Zašto se tako dobro slažu kad treba mene da zezaju?*

Okrenuo sam se u nameri da zbrišem odatle, ali me je glas moje prijateljice zaustavio.

„Ja... znam nešto što vi ne znate...”

Upitno sam podigao obrvu na taj zlonamerni ton. Šta sad opet priča? Radoznalost me je naterala da ostanem i saslušam je. Pričaće o njoj.

„S obzirom na to da je Eš okrenuo list, nema razloga da ovo čuvam samo za sebe, zar ne?”

Dobacio sam joj pogled preko ramena, nastojeći da delujem nezainteresovano, ali njen osmeh me je zapravo brinuo.

„Znam da Ela... ima *udvarača*...”

Prestao sam da dišem. Nakratko sam zažmurio, a onda se okrenuo prema njima podignutih obrva. *Molim?*

Ima... *koga, šta?*

Osetio sam kako mi krv ključa u venama, a posesivnost se budi. Kako to, udvarača?

Pogledom sam skenirao Kjaru da proverim laže li. Po iskri likovanja u njenim očima znao sam da govori istinu.

Istinu koju je htela i ja da znam.

Sudeći po uzbuđenju koje ju je obuzelo, stvarno nije lagala.

Udvarač... Vreme je da opet nekog zbrišem s lica zemlje.

„Baš te briga, Eš, zar ne?”

Zapravo me je briga. I to me jako nervira.

Ko je ta budala?

„Baš me briga”, slagao sam skrećući pogled prema svom rođaku, koji je delovao zblanuto Kjarinim saopštenjem.

Ne... ona laže. Da ne laže, rekla bi to već Benu.

„Ko je to?”, pitao je moj rođak.

Njen prepredeni osmeh dodatno me je iziritirao. Bez reči se naslađivala našom reakcijom. *Govori, jebem ti!*

Sekunde su trajale kao večnost. Lupkao sam nervozno nogom o pod jer sam goreo od nestrpljenja da otkrijem ko je srećnik kojeg ću uskoro likvidirati.

„Njen komšija!”, uzviknula je moja drugarica iz detinjstva, gledajući me pravo u oči. „Šalje joj cveće skoro svaki dan!”

Zažmurio sam. Telom mi se širio talas ljubomore. Cveće.

Govnar, ima da mu iskopam grob i stavim cveće na njega.

„Otkad to?”, pitao sam ne uspevši da se obuzdam.

„Gospodin Skot je ljubomorani?”, narugala mi se.

Napravio sam grimasu. U sebi sam već smišljao načine na koje bih mogao da koknem ljigavca kojeg još nisam ni upoznao.

„Ela mi više ide uz Eša nego uz tog komšiju”, smeja se Ben.

Frknuo sam. *Njen komšija?*

Nema šanse da će oni biti zajedno. Ne dok sam ja živ.

„U kakvom su odnosu?”, navaljivao je Dženkins.

„Često joj se udvara, i...”

„Već su se poljubili?”, prekinuo sam je.

Primitivši njen podrugljivi pogled, osetio sam kako u meni sve kipi. Neće mi ništa reći.

Puknuću.

Neko želi mog anđela. Neko ko će uskoro da se sretne sa svojim precima.

„Jesu li se već kresnuli?“, pitao je Ben, na šta sam ga prostrelio pogledom.

„Ne“, rekao sam istovremeno kad i Kjara.

Ubiću ga.

„Možda je ovog puta srela dobru osobu...“

Sav sam se zgrčio. Krv mi je stala kad sam čuo te Kjarine reči koje je izgovorila samo da bi mene isprovocirala. Nisam hteo da se na meni išta primeti. Biti nedodirljiv i izgledati nezainteresovano. To je moj najveći talenat.

Ben je rekao da mora da krene jer se nalazi s Grejsovom, i ostavio me je samog s đavolom, takođe poznatim i pod imenom Kjara Smit.

„Ne reaguješ?“, pitala me je slomivši ledeni zid koji sam podigao oko sebe.

„Nemam šta da ti kažem.“

„Dobro, onda u tom slučaju“, počela je približavajući mi se, „pustićeš ga da bude s njom?“

Mišići su mi se stegli dok sam zurio u zid ispred sebe. *Da ga pustim da bude s njom? Ona se šali?*

„Opusti se, Ešu! Vene su ti poiskakale koliko jako stežeš pesnice“, podrugljivo je dobacila. „Ne moraš ni da mi kažeš. Vidim i sama. Nisi ravnodušan prema njoj.“

„Jesam“, procedio sam ne gledajući je.

Nisam.

„Nisi... ali nećeš to ni sebi ni njoj da priznaš.“

Osetio sam da mi ide iza leđa i vraća razgovor na temu koju sam po svaku cenu hteo da izbegnem.

„Možeš svako veče da sediš kod kuće, ispijaš viski dok gledaš kroz prozor *njene* sobe i čekaš da ti se vrati a da, pritom, ni prstom ne mrdneš“, prošaputala je spuštajući mi ruku na rame. „Ali jedne večeri, ona će biti u *svojoj* novoj sobi, jebaće se s *njim* i neće joj više ni pasti na pamet da *ti* se vrati.“

Zažmurio sam da bih nekako podneo njene reči koje su se odbijale od mene kao udarci pobesnelog boksera. *Jebote. Eksplođiraću.*

Pomisao na nju u krevetu s drugim tipom rasplamsala je bes u meni i lupila me u stomak poput betonske kugle.

„Dakle, Skote, biraj: ili ćeš je vratiti ili ćeš je pustiti da ode.”

Ne čekajući odgovor, otvorila je vrata, a zatim ih snažno zalupila za sobom. Ostavila me je samog s ubilačkim mislima.

Samog s *njom*.

„Jebi se!”, besno sam viknuo.

***

2 h

Sedeo sam na *njenom* krevetu, a vreća buva je spavala pored mene. Nerviralo me je njegovo prisustvo. Sve me je od jutros nerviralo.

Njen komšija.

Njen jebeni komšija. Šta on hoće od nje? Cveće? Taj kreten joj šalje cveće?

Ko to još radi?

S čašom viskija u ruci, posmatrao sam mračno nebo kroz staklo velikog prozora u njenoj sobi.

U glavi su mi odzvanjale Kjarine poslednje reči: „*Biće u svojoj novoj sobi, jebaće se s njim...*”

Vilica mi se snažno stegla kad je moj sadistički mozak zamislio tu scenu: *ona* u naručju drugog tipa. Gleda ga kao što je gledala mene. Stenje od zadovoljstva i užitka koje sam ja hteo da joj pružim. Njegove usne po njenom lepom vratu, koji sam ja hteo da izgrizem i obeležim svojim usnama. A onda na njenim usnama, koje sam ja hteo da ljubim dok ne ostanem bez daha.

Počiniću ubistvo. I biću srećan kad se sve završi.

Jak bol me je prenuo iz tih misli. Shvatio sam da sam slomio čašu koju sam držao u ruci.

Ustao sam uz psovku. Krvario sam, a alkohol mi je pekao porezan dlan.

„Samo mi je još ovo falilo”, progundao sam dok sam tražio flaster u kupatilu.

Posle nekoliko minuta traženja, stavio sam flaster na posekotinu, koja je još krvarila. Gledao sam ranu... Sve me je podsećalo na *nju*. Podigao sam glavu i suočio se sa svojim odrazom u ogledalu. Mrzeo sam sebe u tom trenutku. Mrzeo sam sebe zbog svega što sam joj uradio.

Bilo mi je jasno zašto je Ben rekao da mrzi sebe zbog Bele. I ja sam sad u takvom položaju. Mrzim sebe. Ona me mrzi. Verovatno je bacila onu kovertu i ne pročitavši je. Ali trebalo je da pročita. Trebalo je. Nisam mogao da podnesem tu pomisao. Pomisao da me mrzi i da njene plave oči gledaju nekog drugog tipa činila me je potpuno bolesnim.

Vratio sam se u *njenu* sobu, gde je pas njuškao alkohol proliven po podu. Sigurno i njemu nedostaje.

Telefon na krevetu je zavibrirao, što me je nateralo da pogledam u ekran. Uzdahnuo sam pre nego što sam zažmirio i javio se.

Čuo se najiritantniji ženski glas na svetu.

„Jesi li uspela?”, pitao sam je pruživši se na leđa. „Zapravo, i nemaš izbora, *Heder*.”

„Dobro veče, vlasniče, nadam se da si dobro. Ja sam odlično!”